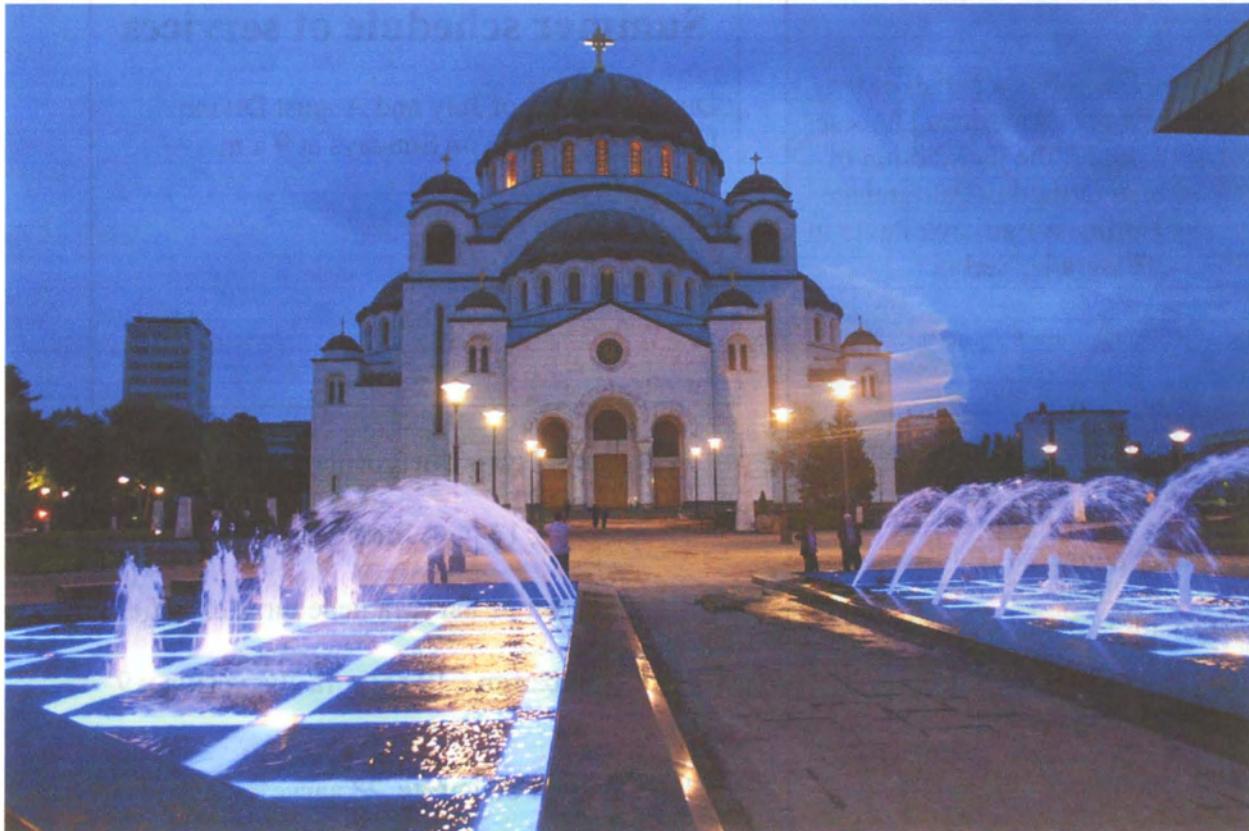

ГЛАСНИК

СРПСКА ПРАВОСЛАВНА ЦРКВА СВЕТОГ САВЕ
ST. SAVA SERBIAN ORTHODOX CHURCH

Видовдан 2004

СПОМЕН ХРАМ СВ. САВЕ НА ВРАЧАРУ

ГЛАСНИК (Herald) is a publication
of St. Sava Serbian Orthodox
Church of Boston
33 W. Water St.
Wakefield, MA 01880
Tel. 781-246-9663

+++

St. Sava Church is a parish of the
Serbian Eastern American Diocese
which is under the jurisdiction of
the Serbian Orthodox Patriarchate
and His Holiness Patriarch Pavle in
Belgrade, Serbia

+++

Protonamesnik Aleksandar
Vlajkovic
Parish priest
Office Phone 781-246-9663
Home Phone 781-665-1434
E-mail: Fatheraco@aol.com

Важно обавештење

У току јула и августа месеца Св. Литургија
ће почињати у 9 ујутру

Important Summer schedule of services

During months of July and August Divine
Liturgy will begin on Sundays at 9 a.m.

Ивандан , 7 јули Литургија у 9 ујутру

Петровдан , 12 јули Литургија у 9 ујутру

На Илиндан , 2 августа неће бити службе

На Преображење 19 августа Литургија у 9

На Велику Госпојину, 28 августа Литургија у 9

Матија Бећковић

Косово - Најскупља српска реч

Пре шест векова ништа се на глобусу није додило значајније од боја на Косову Польу.

И данас, после шест стотина Видовдана, за судбину српског народа ништа није пресудније од битке која траје на Косову и за Косово.

Исход Косовског боја још се не зна, како оног негдашњег, тако ни овог данашњег.

Од почетка претрајавају две стварности и две истине. И не уступају једна другој. Што време више одмиче, све се мање зна хоће ли нас онебесати или прогутати косовска рана.

Косово освањује сваког јутра. Сваки дан је једна годишњица и једна задушница. И данас се тамо као и на Видовдан 1389. види "ко је вера, а ко је невера".

Као да српски народ води само једну битку, гине у истом боју и на истом польу, проширује косовску костурницу, "ридање на ридање приододаје", нове мученике прибраја косовским мученицима.

Косово је одавно стигло до Јадовна - и право је чудо да име Косово није добила сва српска земља.

Косово је најскупља српска реч. Плаћена је крвљу целог народа. По цену те крви је устоличена на престолу српског језика. Без крви се није могла купити, без крви се не може ни продати.

КНЕЖЕВА КЛЕТВА

Одломак изгубљене песме

Цар Мурате у Косово паде,
како паде, ситну књигу пише,
Те је шаље ка Крушевцу граду,
На колјено спрском кнез-Лазару

"Ој Лазаре, од Србије главо!
Нит' је било, нити може бити:
Једна земља а два господара,
Једна раја, два харача дајећи
Царовати оба не можемо,
Већ ми пошљи кључе и хараче,
Златне кључе од свијех градова
И хараче од седам година;
Ако ли ми то послати нећеш,
А ти хајде у поље Косово,
Да сабљама земљу дијелимо."

Да је коме послушати било
Како љуто књеже проклињаше:
"Ко не дође на бој на Косово,
Од руке му ништа не родило:
Ни у пољу бјелица пшеница,
Ни у брду винова лозица!"

Digitized by srujanika@gmail.com

Косовским јунацима

Жички епископ г. др. Николај о националној, верској, духовној и историјској светињи Косовске традиције и њене мисије

Правда, 1939. године

На Видовдан ове године навршава се равно 550 година од мученичке смрти светог Кнеза Лазара и од Косовске битке. Косово је за наш народ било најпотреснији догађај и најтрагичније надахнуће Оно је српском народу била читава једна вера, читава једна мудрост, и читава једна етика. Вера која је опомињала да Бог влада царствима. Мудрост која је тешила да је зло пролазно као и човек. Етика која је издизала да је боље чист умрети него прљав живети.

Косово – наш централни доживљај

Кнежево привољевање царству небесном, извршено је у име целог народа, било је најјачи израз свеукупног смысла наше историје и њена регулативна идеја.

Косово је показало да се наша историја одигравала на највишем плану, на трагичној и узвишенујујућу граници небеског и земаљског, Божјег и људског.

Ако смо, као народ, у Немањићкој епохи — с Христом у слободи — имали и моћ, и сјај и задужбине; у покосовској епохи — с Христом у ропству — нисмо клонули, нисмо пали, нисмо пропали, већ смо показали изненађујућу дубину душе кроз многоструку народну уметност, и снагу те исте душе кроз победоносне националне устанке. Срећа је за нас имала више опасности и у несрећи пењали смо се до Божанског престола. Отуда је народни песник опевао тужно Косово далеко више него иједан наш историјски успех.

Косово је сведочило да се као народ никад нисмо борили за беззначајне ствари и да никад нисмо могли бити искрено одушевљени ситницама и пролазностима.

Два царства

На бранику свога, без похлепа за туђим, то је граница Србина који је од Косова учинио свој централни доживљај. У ове дане, више него у друге, потребно је подсетити Србе на смысао Косова и на значење Лазареве поруке.

"Земаљско је за малена царство
A небеско увјек и довјек."

Ако хоћемо да смо верни својој историји и својим верним прецима који се у слободи показаше светим, у ропству јуначки, морамо и ми да пођемо њиховим путем, да би и о нама могао песник рећи:

"И вољеше царству небескоме..."

Кад општи и народни интерес ставимо испред личног и себичног, ми смо се приволели царству небесном, царству вечних вредности.

Кад наш целокупни друштвени и државни, културни и политички живот прожме идеја о надмоћности небеског према земаљском, ми смо испунили Кнежев аманет.

Кад се наше поколење запоји идеализмом и самопрегором, ми смо извршили избор између два царства на најсрећнији начин.

Кад Светосавској цркви у нашој садашњици вратимо улогу моралног учитеља и духовног руководитеља, ми смо у нашим традицијама, ми се отимамо смрти. Са њом и у ропству, наш народ није ишчезао; без ње, и у слободи он је у сталној опасности.

Оно што држи један народ у животу није број ни материјална снага, већ дух и морална снага воље.

Оно што чини једну историју достојном живљења није земаљска рачуница, већ привољеност царству идеалних вредности.

У ово време сумње и смутње потребне су нам две снаге, једна унутрашња, за одбрану душе, и једна спољашња, за одбрану отаџбине. Пример за обе снаге имамо у Косовском кнезу. Он је душу своју венчао за небо, а живот свој жртвовао за Отаџбину. Живот за Отаџбину не може се жртвовати док се претходно душа не венча за небо, за једну вредност вишу од сваке земаљске. Отуд кнежева задужбина, Раваница код Ђулурије, један од сведока венчања душе кнежеве за небо, не може ћутке прећи преко датума који обележава испуњених пет и по столећа од мученичке смрти свога оснивача и ктитора. Она је подигнута између два кнежева рата са Турцима, једног успешног код Плочника и једног неуспешног Косовског, и њена историја страдања, рушења и обнављања истоветна је са свенародном историјом српском.

Она се осећа позваном да пред српски народ, у ова тешка времена, истакне велики Кнежев завет, да га отргне од заборава и да буде његов проповедник, сада, одсад као и досад.

Зато она позива све Србе и Српкиње, синове и кћери Светосавске цркве, којима лежи на срцу Кнежев завет да узму учешћа у овогодишњој великој свенародној Видовданској прослави која ће се одржати у њој.

Наша браћа преко мора и океана

Док ми у нашој отаџбини прослављамо са благодарношћу Косовску битку, треба да се сетимо и остале браће чак тамо на неком другом континенту света, преко многих

мора и океана, који ће исто тако као и ми прослављати овај Видовдан, такође у Раваници, која је подигнута од нашег насељеничког народа у Детроиту, у Америци, између америчких облакодера, фабричких димњака и густих америчких градских насеља. Тамо ће они, у оној Раваници, тога дана исто тако као и ми овде, упутити своје молитве Свевишњим за покој душе Косовских јунака и да се помоле Богу да им сачува Отаџбину која је километарски тако удаљена, а која је у мислима увек са њима и у најкритичнијим моментима њиховог битисања.

Да, ову Раваницу, подигли су наши насељеници у Детроиту, коју сваког дана посећују многоbrojni туристи, јер ова светиња и знаменитост има свој оригинални стил и издваја се од свих зграда у овоме милионском граду.

Морам да одам свако признање једном човеку који је отишао тамо као мален човек из кршне Лике да би једног дана по наређењу господњем постао велики за целу нацију, и да уз припомоћ Провијења које га је тамо послало заврши два доктората, медицински и теолошки, да би доцније постао наш у туђини народни и верски вођ, чијом је иницијативом овај свети храм углавном и подигнут. Тај обичан човек из кршне Лике постао је једнога дана Др. Трбуховић, завршивши два доктората.

Ја верујем да ће он на Видовдан окупити наш живаль у трећој светлој Раваници и да ће их тога дана подсетити на све жртве од пре пет и по столећа до данас, за остварења велике српске нације.

МАЛИ ПРАВОСЛАВЦИ ИЗ КНИНА И БЕНКОВЦА ПОСЕТИЛИ МАНАСТИР КРКУ

Његово Преосвештенство Епископ далматински Г. Фотије служио је, 20. јуна 2004. године, Свету архијерејску Литургију у манастиру Крки, којој су присуствовали и на којој су се причестили сви полазници православне веронауке из Книна и Бенковца. Овај догађај у манастиру Крки је био потврда јеванђелских речи: "... из уста мале деце начинио Си себи хвалу" а он је нада и будућност православља у Далмацији.

Деца из Бенковца и Книна у манастиру Крки са Владиком Фотијем и монасима

Вести са Косова и Метохије

НОВИ ЕПИСКОП У СРПСКОЈ ПРАВОСЛАВНОЈ ЦРКВИ - ХИРОТОНИЈА ЕПИСКОПА ЛИПЉАНСКОГ Г. ТЕОДОСИЈА (ШИБАЛИЋА)

У недељу 20. јуна 2004. године, хиротонисан је новоизабрани Епископ липљански Г. Теодосије, доскорашњи игуман манастира Дечана. Чин рукоположења за Епископа, у склопу Свете Архијерејске Литургије у манастиру Дечани, извршио је Његова Светост Патријарх српски Г. Павле, уз саслужење великог броја Епископа, јеромонаха и свештеника.

Хиротонији је претходио чин нарчења, који је извршен у суботу, 19. јуна 2004. године. На почетку нарчења служена је доксологија, а затим је Његово Пресовештенство Епископ Г. Артемије, у својству домаћина беседом поздравио Патријарха и све окупљене око кивота св. Стефана Дечанског. Од архиереја у чину нарчења учествовали су, поред Патријарха српског и Преосвећеног Владике Артемија, Митрополит црногорско-приморски Г. Амфилохије, Митрополит козански Г. Амвросије из Грчке Православне Цркве, Митрополит велешки Г. Јован, Епископ нишки Г. Иринеј, Епископ зворничко-тузлански Г. Василије, Епископ будимски Г. Лукијан, Епископ канадски Г. Георгије, Епископ бачки Г. Иринеј, Епископ средњоевропски Г. Константин, Епископ врањски Г. Паҳомије, Епископ шумадијски Г. Јован, Епископ будимљанско-никшићки Г. Јоаникије, Епископ захумско-херцеговачки Г. Григорије, Викарни епископ јегарски Г. Порфирије, Викарни епископ велички Г. Јоаким и умировљени Епископ захумско-херцеговачки Г. Атанасије. После нарчења одслужено је вечерње богослужење којим је началстововао игуман дечански Теодосије, новонаречени епископ липљански.

У недељу 20. јуна 2004. године, прво је служено јутарње богослужење којим је началстововао игуман острошки Јован (Пурић), новоизабрани епископ дијоклијски. Затим је почела Света Литургија, којом је началстововао Патријарх српски уз саслужење преко 40 јеромонаха, јерођакона, свештеника. На крају Литургије, Његова Светост Патријарх српски Г. Павле предао је архијерејски жезал новом Епископу уз топле очинске речи, на које је одговорио Преосвећени Епископ липљански својом пригодном беседом.

Захваљујући доброј и координираној пратњи КФОР-а на рукоположење новог Епископа стигао је велики број верника са Косова и Метохије, као и представници Владе Србије: госпођа Љиљана Чолић, министар просвете, и

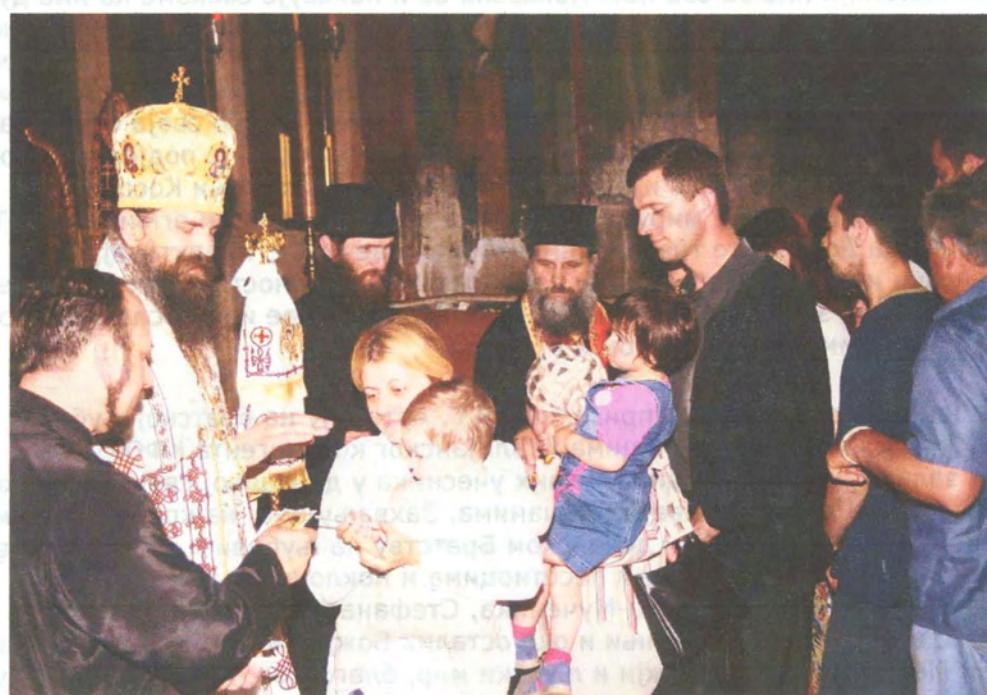
проф. др Војислав Вукчевић, министар спорта и дијаспоре, госпођа Рада Трајковић и г. Ранђел Нојкић, посланици Коалиције Повратак и чланови Српског националног већа Косова и Метохије, затим Небојша Бакарец, председник Извршног одбора Скупштине општине Стари Град. Литургији, хиротонији и ручку присуствовали су и представници америчке, британске, француске и италијанске канцеларије у Приштини, као и командант италијанско-немачких војних снага г. Ерико Данило са официрима. Шефа УНМИК-а представљао је г. Јоханес Регенбрехт, заменик шефа политичког одсека. На крају ручка г. Светлана Стевић одушевила је све присутне извођењем изворних косовских песама, а песник г. Ранко Ђиновић из Ђаковице је изрецитовао песму из своје збrike посвећене манастиру Дечани.

САОПШТЕЊЕ АРХИЈЕРЕЈА ОКУПЉЕНИХ НА ХИРОТОНИЈИ ЕПИСКОПА ОВИДИЈА ЛИПЉАНСКОГ Г. ТЕОДОСИЈА

Сабрани данас у Високим Дечанима, на овај свеблагодатни педесетнички догађај хиротоније новоизабраног Епископа Липљанског Г. Теодосија, игумана Високих Дечана, нас двадесет Епископа Пећке Патријаршије и Охридске Архиепископије, на челу са Његовом Светошћу Патријархом српским Г. Павлом, уз саслужење и браће Архијереја из Јеладске Цркве, - узносимо благодарност Богу Живоме и Истинитоме, у Тројици слављеноме, Светим Великомученицима Стефану Дечанском и Лазару Косовском и осталим Светим Божјим Угодницима и Мученицима ове страдалне, али славне Косовскометохијске земље; захваљујемо на оваквој духовној радости заједништва са Небеском Црквом Божјом, присутном кроз Светитеље и Мученике, и са земаљском Црквом Христовом, оличеном у присутном народу Божјем.

Благодаримо Богу, Спаситељу свих људи, за Његов дар - за новог Епископа, данас хиротонисаног и назначеног за дивну и плодну Метохију. Она је одвајкада била испуњена светим манастирима и храмовима и верним народом Божјим око њих и у њима, али и гробовима мученика и рушевинама Божјих и људских домова. Данас је она, нажалост, увек испражњена од Православног народа. У њој је, много више него икада раније, порушених светиња, разорених домова и оскрнављених гробова, опљачкане и незаконито узурпиране имовине, неправде и неслободе која Богу и савести човечанства вапије, невино проливене крви која као Авељева виче к Небу.

Туга је за нас, и за свако људско биће добре воље и искрена срца, што је од суседне Пећи до Ђаковице, Призrena и Светих Архангела у Метохији, и даље до Девича и већине градова и села широм Косова, пред очима наше и светске јавности, а у присуству војних снага и цивилних власти међународне заједнице, порушено преко стотридесет цркава и манастира и испражњено на стотине српских села и насеља. У њих, ево, и после пет година протектората Уједињених Нација и НАТО- снага, једва да се ко од прогнаних Срба вратио, и то са тешком муком и уз сталну опасност по живот, а нарочито по живот и будућност своје деце. Сећамо се са болом прошлогодишњег убиства, управо у ово годишње доба, двоје невине српске деце (и још двоје тешко рањене) у недалеком Гораждевцу, као и прошлонедељног мучког убиства српског младића Димитрија Поповића усред Грачанице, као и, само два месеца пре тога, ужасног погрома над Србима и њиховим Светињама, извршеног од 17. до 19. марта 2004. године.

Упркос свему, трагични догађаји не потапају нашу хришћанску наду и праведна очекивања да ће ускоро доћи бољи дани и светлија будућност за све житеље ове области; да ће најзад доћи пуне слобода живота, кретања, рада и учења и за Србе и њихову децу, као и за све људе и сву децу народа, који овде вековима живе заједно. Са вером, али и са пуним правом, слободу и безбедност за све очекујемо и од српске државе, а нарочито од моћне светске заједнице, чије

присуство овде губи сваки смисао ако не може или неће да донесе слободу, мир и спокојство за све и свакога. Зато молимо, и захтевамо, да се слобода и мир, правда и хуманост, безбедан живот и просперитет, гарантовање свих људских и националних права, неодложно обезбеди за све житеље Косова и Метохије, а поготову за још увек прогањани Српски народ и његове Светиње. Молимо и тражимо да се што пре омогући стварни и безбедан повратак прогнаних Срба у Метохију и на Косово, као и заштита оних који су остали и опстали под несносним условима и малобројних повратника, као и да се одмах приступи обнови спаљених светиња, пре свих манастира Девича у Дреници и Светих Архангела код Призрена, па затим и српских кућа у Липљану, Обилићу, Свињару, Белом Польу и толиком другим насељима.

Молимо и нас српски православни народ да истраје у својој вери и људској честитости, да не клоне пред опасностима и налетима безумља, него да остане постојан и истрајан на својој прадедовској земљи и у својим богоданим светињама.

Из ове древне косовскометохијске Светиње обраћамо се и нашим суграђанима Албанцима, жељећи им од Бога мир и сваки напредак исто онолико колико и себи и своме народу, као и свима осталима који заједно са нама овде живе. Подсећамо њих и себе на очигледну истину: историјски и судбински упутио нас је Бог и Његов Промисао једне на друге. Хлеба, сунца, воде и љубави Божје на Косову и Метохији има за све нас. Показало се и показује свакоме ко има душе и разума да насиље и прогони, раздори, мржња и злочини, било са које стране долазили, никада и никоме нису донели нити ће донети срећу. Зло добра донети не може. На несрећи и невино проливеној сузи и крви других, поготову невине деце, не гради се сопствена будућност. Добро је што су се на своја огњишта вратили прогнани Албанци и обновили своје домове. Зар није подједнако добро да се исто тако пре врате и прогнани Срби и други житељи Косова и Метохије - да би живели у миру и слободи на својим вековним огњиштима? То захтева правда Божја и то тражи елементарна човечност; то захтевају и општељудски и европски стандарди демократије и хуманости. Свако гажење већних моралних закона и општељудске праведности пре или после враћа се људима и народима Божјом мером и правдом.

Захваљујемо Епископу Рашко-призренском Г. Артемију на братској љубави. Захваљујемо и команди и војницима Италијанског контингента КФОР-а на усрдном залагању око безбедности свих учесника у данашњој свечаности, коју смо сви са свима делили у Светим Дечанима. Захваљујемо, на крају, и новом Владици Теодосију и његовом дечанском Братству на љубави и гостопримству, указаним нама и свим данашњим посетиоцима и поклоницима ове древне светиње Светога Ктитора Краља-Мученика, Стефана Дечанскога. Епископу, братству и народу у овој Светињи и око осталих Божјих и народних Светиња Косова и Метохије желимо Божји и људски мир, благослов, правду и слободу у Духу Светоме.

У Високим Дечанима, 20. јуна 2004

Saint Lazar the Great Martyr of Kosovo

Prince Lazar was born in 1329 in Prilepac to the aristocrat family Hrebeljanovic. His father Pribac was a Logotet-secretary doing very confidential work for King Dusan the Powerful in the royal palace. Young Lazar was raised in the palace, and was respected by the King who entrusted him with the rule of two parts of his kingdom: Srem and Macva. Lazar married Milica the daughter of an important aristocrat named Vratko also known as Yug Bogdan - a very wise and honorable man from the Nemanjic family. Lazar had three sons: Stevan, Vuk and Lazar and five daughters: Jelena, Mara, Despa, Vukosava and Mileva.

King Dusan the Powerful died unexpectedly in 1355 at the age of 48. This led to a weakening of Serbia's central government. Many dukes used this opportunity to secede from the Kingdom with the land that had been entrusted to them. The young son of Dusan Uros took over the throne and soon was killed. Vukasin Mrnjacevic proclaimed himself the King of Serbia. At this time, Turks were advancing toward the Kingdom of Serbia. In a battle on the river Marica in 1371, Vukasin was killed leaving behind him a weakened, poor and torn Serbia. Serbia was in desperate need of a gifted statesman, rich in virtue and deserving of God's Grace: a man similar to St. Sava and his father St. Stefan Nemanja who had founded the Serbian state. The Church recognized just such a man in Prince Lazar. His talent for leadership, wisdom and experience lifted him above those who would seize the throne by force and sought their own glory and importance.

Prince Lazar, first sought to consolidate and strengthen the Kingdom. As was the custom of that day and age, he married his daughters to the rebellious Serbian aristocrats. This enlarged and stabilized Serbia. Having thus secured the loyalty of dissident aristocrats, Prince Lazar turned to those countries which bordered his own, seeking to deepen Serbia's relationship with them.

At this time, the Serbian Orthodox Church was in a dispute with the Patriarch of Constantinople. King Dusan the Powerful wanted Serbia to have an independent Church. He single-handedly sought to elevate the Serbian archbishop to the level of a patriarch. The Patriarch of Constantinople utterly rejected this act and broke relations with the Church in Serbia. This was a very serious problem and one which King Lazar managed to solve by reconciling the Serbian Church and that of Constantinople. It was a result of this reconciliation that gave the Serbian Church its first canonical Patriarch.

The expansion of that Ottoman state, and increasingly frequent Turkish raids into his land, warned Prince Lazar that the time for a decisive battle was drawing near. Lengthy preparation on both sides preceded this confrontation. The fact that the armies were led by the Turkish ruler Murad 1 and by King Lazar of Serbia illustrates the importance of this battle. It was decided that the site of the battle would be a field in Kosovo (Kosovo Polje).

From the History of Serbia

Prince Lazar knew that his chances against the Turkish aggressor were small and on the eve of the Battle of Kosovo he gathered his upper aristocracy and asked if they should fight for the Holy cross and Golden Freedom or surrender to their adversaries and live as slaves of the Muslims. They had to chose between the Heavenly Kingdom and earthly one. In the true spirit of Christianity they preferred to place their hope in Christ and Eternal Life. The Prince and all of this warriors took Holy communion and went into battle on Saint Vitus Day, Tuesday June 15th 1389.

In the beginning of the battle Serbian warriors were able to advance. Milos Obilic, the most famous hero of this Kosovo Battle, killed the Turkish King Murad. Despite this unexpected development, the Turkish army re-grouped and over ran the Serbs. They captured Prince Lazar alive, but beheaded him shortly thereafter.

Today his earthly remains are amazingly preserved intact and kept in the monastery Ravanica which was founded by him, along with many others churches and monasteries. The faithful gather from all Serbia just as they have through centuries to venerate his Holy relics and to get comfort and healing and to inspire them in the hope and belief that better days will come.

ЦЕНТРАЛНА ПРОСЛАВА 200 ГОДИНА ПРВОГ СРПСКОГ УСТАНКА

СВЕПРАВОСЛАВНА ЛИТИЈА

У недељу, 9.маја 2004. године, Литија какву престони Београд још није видео, прошла је улицама града, од Стамбол капије (Трга републике) до храма Светог Саве. У Литији је учествовало преко сто хиљада људи.

И заиста је то била слика за незаборав. На челу Литије су два свештеника носила заставу Српске Патријаршије, за њима су ишли коњаници у народној ношњи, са заставама и затим Литијски крст.

После њих је на посебном постолју ношена икона Богородице Тројеручице, коју су стално кадила двојица Ђакона. За иконом је ишао хор Богословског факултета који је певао тропаре.

После иконе и хора ишли су архијереји и то по канонском реду, најпре млађи, па старији, а у последњем реду су ишли поглавари помесних Православних Цркава.

Иза поглавара, сам, испод «неба» ишао је Васељенски Патријарх у свечаним одјеждама са жезлом и крстом. Испред Васељенског Патријарха су била двојица Ђакона који су све време кадили Свесветјејшег. Целом дужином овог дела литије ишли су Свештеници у белим одјеждама, и гардисти Војске Србије и Црне горе у свећаним униформама.

Васељенски Патријарх Варголомеј са Архијерејима

СВАСЉЕЊЕ ПАТРИЈАРХА ЈОВАНА АНДРАДИСА ЧАДВИЋА

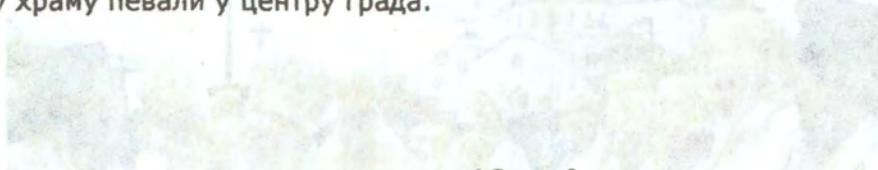
Иза васељенског Патријарха су ишли престолонаследник принц Александар Карађорђевић, принцеза Катарина Карађорђевић, принцеза Јелисавета, принцеза Линда (удова почившег принца Томислава) и њен син Михаило Карађорђевић, за њима су ишли највиши државни представници Србије и Црне Горе, високи изасланици других хришћанских цркава и представници дипломатског кора. Из представника дипломатског кора ишла су свештена лица која нису у орнату и монахиње из Архиепископије.

Потом су ишли чланови Сабора српских хорова, у Литији их је било 24, који су наизменично певали духовне песме. Литија је пролазила кроз шпалир грађана, који су у највећем реду дочекивали Литију и прикупљали јој се на крају.

У току литијског хода била су три стајања, прво код Теразијске чесме, где је Васељенски Патријарх читao Јеванђеље, Прво вакрсно, од Матеја. Други пут је литија стала ког палате «Београђанка» где је Јеванђеље од марка, Друго литијско читao Његово Високопреосвештенство Митрополит Амфилохије. Треће стајање је било на платоу испред храма Светог Саве, Његово Високопреосвештенство Митрополит Јован читao је Јеванђеље од Луке Треће литијско.

Први пут после Другог светског рата, београђани и многобројни гости из других градова могли су да виде како млади припадници Гарде Војске Србије и Црне Горе и питомци Полицијске академије, скидају капе кад се чита Јеванђеље. Атмосфера на улицама је била величанствена. Београд је целом свету показао своје право лице, хришћанско, грађанско и европско.

После Литије у Храму Светог Саве приређен је концерт духовне музике, где су 16 хорова певали духовну музику. После концерта људи су се дugo задржали на прелепом платоу испред храма који складно допуњава изглед храма, па се с правом може очекивати да ће храм и плато постати прави духовни центар Београда. Славље се из храма пренело на улице, многи хорови су после програма у храму певали у центру града.

понедељак, 10. мај Света архијерејска Литургија

У понедељак 11. маја 2004. године, на дан Спаљивања моштију Светог Саве уз Брујање свих звона свечана литијска поворка свештенослужитеља и ђакона, предвођена рипидоносцима и чтецима дошла је пред затворена врата храма Светог Саве, тиме је почeo свечани ЧИН ОТВАРАЊА ХРАМА(врата). У Свети Храм су први ушли (крочили) васељенски патријарх и патријарх Павле, а потом остали Поглавари и архијереји, служашче свештенство и на крају верни народ. У храму је на Светој Архијерејској литургији било око осам хиљада људи. После чина малог освећења Храма Свету Архијерејску Литургију су служили:

Архијереји:

Васељенски патријарх Вартоломеј
Патријарх српски Павле
Митрополит варшавски Сава
Митрополит прешовски Николај
Митрополит пергамски Јован (Васељенска Патријаршија)
Митрополит прингипонијски Јаков (Васељенска Патријаршија)
Митрополит леондупольски Дионисије (Александријска Патријаршија)
Архиепископ јопијски Дамаскин (Јерусалимска Патријаршија)
Архиепископ рјазански и касимовски Павле (Руска Патријаршија)
Митрополит крајовски Теофан (Румунска Патријаршија)
Епископ Викентије (Румунска Патријаршија)
Митрополит видински Доментијан (Бугарска Патријаршија)
Митрополит великотрновски (Бугарска Патријаршија)
Архиепископ Николај (Грузијска патријаршија)
Митрополит пафски Хризостом (Кипарска Архиепископија)
Митрополит китирски Кирило (Грчка Архиепископија)
Митрополит кочекски Јован (Албанска Архиепископија)
Архиепископ прашки Христофор (Чешка Митрополија)

И сви Архијереји Српске Православне Цркве, презвитери из свих сестринских Православних Цркава и свештеници, ђакони, ипођакони и чтеци Српске Православне Цркве.

У току Свете Архијерејске Литургије Епископ захумско-херцеговачки Григорије прочитао је СВЕТОСАВСКУ ПОСЛАНИЦУ. После Литургије је обављено резање Славског колача. Његова Светост патријарх Српски Г. Павле је поздравио госте. Отпоздравио је најпре Васељенски Патријарх, а потом и остали високи гости. Том приликом су размењени поклони.

По завршеној Светој Литургији служен је мали Помен испред споменика Вожду Карађорђу, а затим је литијска поворка дошла на место где су Његова Светост патријарх Српски Г. Павле и Његова Свесветост Патријарх васељенски Г. Вартоломеј положили камен темељац нове зграде Српске Патријаршије.

Светој Архијерејској Литургији у Храму Светог Саве присуствовали су највиши представници Републике Србије, града Београда, Државне заједнице Србија и Црна Гора, као и Војске и Полиције.

Информативна служба СПЦ

St. Sava Serbian Orthodox Church of Boston

33 W. Water St.

Wakefield, MA 01880

СИРБИЈА СЕ ПОДСУПЛАВА ОД ГРУДА СМЕРТИ